

3. nedelja med letom - 22. januar 2023

Iz 8,23-9,3

Starozavezno besedilo iz Izaijeve knjige nas postavlja v čas, ko je asirski kralj Tiglát Piléser zavzel leta 721 pred Kr. Samarijo in s tem takratni mezopotamski velesili Asiriji odprl pot na obale Sredozemskega morja in Nilovo dolino, torej Egipt, tedanjo drugo velesilo na Bižnjem vzhodu. Že takoj v začetku odlomka naletimo na dvoje časovnih obdobij: preteklost in prihodnost. Preteklost, ki je čas propadanja in prihodnost, ki je čas obnove in rasti. Ozemlje Zábulonovega rodu je sredi med Sredozemskim morjem in Genezareškim jezerom. Na vzhodu je nanj mejil Néftali, ki se je raztezal dalečna sever preko mesta Kádeš. Na jugu pa je na tretjem mestu "poganska Galileja", ki je skupaj s "potjo ob morju" in Transjordanijo predmet povzdignjenja. Ta omemba Galileje je posebno važna, saj je Jezus tam preživel svoje otroštvo in ji posvetil največ časa svojega oznanjevanja. Celo po vstajenju se je z apostoli srečal v Galileji in večina važnih odločitev je bila storjena prav tam. Z opisovanjem luči starozavezni prerok naznanja skorajšnjo osvoboditev dežele, ki so jo podjarmili Asirci. Nova zaveza razlaga to besedilo v smislu osvoboditve od greha in deleža slave v Božjem kraljestvu. Kristus je luč, ker je prinesel v temo svetlobo božjega otroštva in novo etiko.

Poudarek je seveda na dejstvu, da si je človek dolžan prizadevati za pravičnejši svet, ki bo očitno tudi prišel, saj je končna zmaga v Kristusovih rokah.